

4) Τροφὸς Λεξ. Βλαστ. Συνών. βαβὰ 3, παραμάννα. 5) Μαῖα Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Κέρκ. Παξ. κ.ά.: Το' ἤρθανε οἱ πόνοι κ' ἔκραξε τὴ βάβω νὰ τήνε ξεγεννήσῃ Κέρκ. Συνών. βαβὰ 6, βάγια, μαμμή. 6) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον Στερελλ. (Τριχων.)

βαβωθειά ἡ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βάβω καὶ θειά.

Θεία ἡλικιωμένη: Εἶχε πλανέψει μὲ τὰ μάγια τῆς τὸν ἄντρα τῆς βαβωθειᾶς μου (ἐκ διηγ.)

βαβωμηλεῖα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. βάβω καὶ φασκομηλεῖα.

Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος. Συνών. φασκομηλεῖα.

βαβώνι τό, Κρήτ. (Βάμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Ἐκ τῆς καταλ. φαίνεται νὰ εἶναι λέξις Ρωμανική.

Ἀγέλη τεσσαράκοντα βοῶν.

βαγαντώνω Πόντ. (Σούρμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Περιελίσσομαι περὶ χάρακα, ἐπὶ φυτῶν.

βαγαποντάκος ὁ, σύνηθ. μπαγαμποντάκος ΓΞε-νοπ. Ἀφροδ. 19.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βαγαπόντης.

Μικρὸς ἀπατεῶν ἢ ἄνευ σημ. ὑποκορ. ἀπατεῶν. Συνών. κατεργαράκος.

βαγαπόντης ὁ, σύνηθ. βαγαπόντ'ς Θράκ. (Μάδυτ.) βαγαδόντης πολλαχ. βαγαπόντης πολλαχ. παγαπόντης πολλαχ. φαγαπόντης Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκ.) φαγαδόντες Κεφαλλ. φαγαδόντης Πελοπ. (Αἴγ.) μπαγαπόντος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vagabondo*. Τὸ φαγαπόντ'ς κτλ. διὰ τὸ ἔφαγα.

1) Ὁ ἀσκόπως περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλήτης Κέρκ. 2) Ἀσωτος Κέρκ. 3) Ἀπατεῶν, ἀγύρτης σύνηθ. Συνών. κατεργάρις.

βαγαποντιὰ ἡ, σύνηθ. βαγαδοντιὰ πολλαχ. βαγαποντιὰ πολλαχ. παγαποντιὰ πολλαχ. φαγαποντιὰ Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) φαγαδοντιὰ Κεφαλλ. Πελοπ. (Αἴγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγαπόντης.

Ἀγυρτεία, δολιότης, ἀπάτη ἐνθ' ἄν.: Ζῇ μὲ βαγαποντιές. Συνών. κατεργαριά.

βαγαπόντικα ἐπίρρ. σύνηθ. βαγαδόντικα πολλαχ. βαγαπόντικα πολλαχ. παγαπόντικα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαγαπόντικος.

Μὲ ἀπάτην, δολίως ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φέρεθηκε βαγαπόντικα. Συνών. κατεργάρικα.

βαγαπόντικος ἐπίθ. πολλαχ. βαγαδόντικος πολλαχ. βαγαπόντικος πολλαχ. παγαπόντικος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαγαπόντης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ἀγυρτικός, δόλιος ἐνθ' ἄν.: Δουλειές βαγαπόντικες. Φερόσιμα βαγαπόντικα. Συνών. κατεργάριος.

βάγγα ἡ, Καλαβρ. (Χωρεῖο Ροχούδ.) βάγα Κρήτ.

Τὸ Ἰταλ. *vanga*, δὲ τὸ Λατίν. *vanga* = εἶδος σκαλιστηρίου. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 4, 15. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Αὐλαξ, μικρὰ τάφος Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

2) Μικρὸς ρυαξ Κρήτ.

βαγγέλης ὁ, Ἦπ. (Κούρ.) Θηλ. βαγγέλα Πόντ. βαγγέλω Ἦπ. (Κούρ.) βαγγέλου Ἦπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐάγγελος = ἄγγελος καλῶν εἰδήσεων.

1) Ὄνομα βοῶς γεννηθέντος τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἦπ. (Κούρ.) Πόντ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον σύνηθ.

2) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ὀκνηρία Ἦπ. (Κόνιτς.)

βαγγελιά ἡ, Ἦπ. Κέρκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κυνοῦρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐάγγελος.

1) Τὸ νὰ γεννηθῇ εἰς τινὰ σκέψις νὰ πράξῃ τι, ἔμπνευσις ἐνθ' ἄν.: Ἡ Παναγία τοῦ ὅσως βαγγελιά Κέρκ. || Φρ. Τοῦ ὅσως καλὴ βαγγελιά, καλὸς ἄγγελος (ἐπὶ τοῦ δεικνύοντος διάθεσιν νὰ κάμῃ καλὴν τινὰ πράξιν) Ἦπ. 2) Βοήθεια, ἐνίσχυσις Πελοπ. (Βούρβουρ.): Ἄσμ.

Θέ μου, δῶσ' μου βαγγελιά | νὰ χυθῶ νὰ πάρω μὲ τὴν καλύτερη Ρωμιά.

βαγγελίζω, εὐαγγελίζω Κρήτ. ἱβαγγιλίζου Λέσβ. βαγγελίζω Κέρκ. βαγγιλίζου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. εὐαγγελίζω, δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐαγγελίζομαι.

1) Ψάλλον τὰ κάλαντα φέρω τὴν καλὴν ἀγγελίαν τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου Λέσβ.: Ἄσμ.

Ἀπὸν δασκάλου ἤρταμι | νὰ σᾶς ἱβαγγιλίσουμι.

2) Λέγω, ἀναγινώσκω τὸ εὐαγγέλιον Μακεδ. (Σισάν.): Οὐ παππᾶς βαγγιλίζ', πάπτι τοῖς κονβέντις. Ἡ σημ. καὶ μεσ. ἀλλὰ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. Πβ. τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκφώνησιν «εἰρήνη σοι τῷ εὐαγγελιζομένῳ καὶ παντὶ τῷ λαῷ!» τὴν ἐκφωνουμένην ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἀπὸ τῆς ὥραιας πύλης μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ διακόνου. 3) Φέρω τινὰ πάσχοντα πρὸ τῆς ὥραιας πύλης τοῦ ἱεροῦ καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει ὁ ἱερεὺς ν' ἀναγνώσῃ τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἐπιθέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του γονυκλινούς ἢ κεκλιμένου τὸ ἐπιτραχήλιον τοῦ ἱερέως Κέρκ.: Πάω νὰ βαγγελίσω τὴν κοπέλλα μου. Καὶ μέσ. προσέρχομαι πρὸς τὸν ἀναγινώσκοντα τὸ εὐαγγέλιον ἱερέα Κέρκ.: Θὰ πάω νὰ βαγγελιστῶ, γιὰτὶ κατὶ ἔχω. 4) Γεννῶ (ἢ σημ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσῃς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ εὐαγγελισμὸς τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν παρθένον συνεδέθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν σύλληψιν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἔπειτα ἤχθη καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς γεννήσεως καθόλου. Πβ. Γ' Χατζιδ. ἐν Λαογρ. 7, 87) Κρήτ.: Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἄνομη, σκύλλα μαγαρισμένη, παιδί δὲν εὐαγγέλισες, τὰ κάλλη ἀπού' χες ποῦ ναι;

βαγγελικὸς ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. εὐαγγελικός.

Ἀληθής: Βαγγελικὰ λόγια.

βαγγέλιο τό, εὐαγγέλιον Πόντ. (Οἶν.) εὐαγγέλιο λόγ. σύνηθ. εὐαγγέλιον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) εὐαντζέλιον Κύπρ. εὐαντζέλιο Σῦρ. βαγγέλιο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) βαγγέλιο κοιν. βαγγέλιον Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) βαγγέλιον Πόντ. (Χαλδ.) βαγγέλεν Πόντ. (Χαλδ.) βαγγέλιο πολλαχ. βαγγέλιον Ρόδ. γαγγέλιον Πόντ. (Σούρμ.) βαγγέλιον Ἰων. (Κρήν.) Πάρ. Πάτμ. Πελοπ. (Μάν.) κ.ά. βαγγέλιον Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. βαγγέλιον Ἰμβρ. Λήμν. Σάμ. κ.ά. βαγγέλιον Ρόδ. βαγγέλιον Κέρκ. βαγγέλιον Θράκ. (Ἀλμ.) βαγγέλιον Μακεδ. βαγγέλιον Λυκ. (Λιβύσσ.) βαντζέλιον Ἀμοργ. Κάσ. Χίος κ.ά. βατζέλιον Σῦρ. βαντζέλιον Μεγίστ. βαντζέλιον Αἴγιν. Εὐβ. (Κύμ.) βαντζέλιον Νάξ. (Χαλκ.) βαντζέλιον Κυδων. Λέσβ. βαντζέλιον Τσακων. βαντζέλιον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βαγγέλιον, δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐαγγέλιον = καλὴ ἀγγελία.

1) Ἀγγελία εὐχάριστος μόνον ἐν τῇ φρ. χαρᾶς εὐαγγέ-
λια (λαμβανομένη ἐνίοτε εἰρων.) σύνηθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

2) Τὸ ἱερὸν βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τὸ περιέχον τὸν
βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μπῆκα'ς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ὥρα ποῦ δι-
βαζαν τὸ βαγγέλιο. Φιλῶ τὸ βαγγέλιο. Μὰ τὸ ἅγιο βαγγέλιο!
(ὄρκος) κοιν. || Φρ. Τὰ δώδεκα βαγγέλια (αἱ δώδεκα εὐαγ-
γελικαὶ περικοπαὶ αἱ ἀναγινωσκόμεναι τὴν ἐσπέραν τῆς
Μ. Πέμπτης). Τὰ λόγια του εἶναι βαγγέλιο (ὀρθά, ἀληθῆ,
ἀξιόπιστα). Βάζω τὸ χέρι μου 'ς τὸ βαγγέλιο (ὀρκίζομαι)
κοιν. Παλάμισε τὸ βαγγέλιο (θέσας τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ
εὐαγγελίου ὠρκίσθη καὶ μάλιστα ψευδῶς) Ἡπ. Πελοπν.
(Γορτυν.) Ἐντῶκα τὸ θέρι μ' 'ς τὸ βαγγέλιον (ἐκτύπησα, ἔ-
βαλα τὸ χέρι μου εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ὠρκίσθη) Χαλδ. Κεῖ-
μαι 'ς τὸ βαγγέλιον (γονυπετῶ πρὸ τῆς ὥραιας πύλης καθ' ἣν
στιγμὴν ἀναγινώσκειται ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὸ εὐαγγέλιον τῆς
leitourgias διὰ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τοῦ κατέχοντος νόσημα)
Χαλδ. Μὰ τὰ ἑπτὰ βαγγέλια! (ὄρκος. Ἐπτὰ βαγγέλια εἶναι
αἱ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ εὐχελαίου ἀναγι-
νωσκόμεναι ἑπτὰ εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ) Πόντ. || Παροιμ.
φρ. Ἀλλουνοῦ παπᾶ βαγγέλιο ἢ βαγγέλια (ἐπὶ ζητήματος
μὴ ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον) σύνηθ. Ἄλλος
παπᾶς, ἄλλα βαγγέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
Λακων. Μάν.)

Βαγγελισμός ὁ, Εὐαγγελισμός λόγ. σύνηθ. Βαγ-
γελισμός κοιν. Βαγγελισμός πολλαχ. Βαγγιλ'σμός βόρ.
ιδιῶμ. Βαγιλ'σμός πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελισμός
Θράκ. (Μέτρ.) Βγαντζελισμός Μεγίστ. κ.ά. Βγατζελι-
σμός Μύκ. κ.ά. Βγατζελ'σμός Β. Τήν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. Εὐαγγελισμός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ.
εὐαγγελίζομαι.

Συνήθως κατὰ γενικ. τοῦ Βαγγελισμοῦ, ἐορτὴ τελου-
μένη τὴν 25 Μαρτίου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου
Γαβριὴλ πρὸς τὴν Μαρίαν μεταβίβασθῆναι χαρμὸς ἀγγελίας
περὶ τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐξ αὐτῆς γεννή-
σεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνθ' ἄν. : Φρ. Εὐαγγελισμός, γαρ-
γαλισμός (ἢ ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐπικρα-
τοῦσα θερμοκρασία εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν
φυλλοφορίαν τῶν συκαμινεῶν καὶ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν με-
ταξοσκωλήκων) Βιθυν. (Προῦς.)

βαγγελιστής ὁ, εὐαγγελιστής λόγ. σύνηθ. βαγγε-
λιστής Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελιστής.

1) Ἐκαστος ἐκ τῶν τεσσάρων συγγραφέων τῶν ἱερῶν
εὐαγγελίων οἵτινες εἶναι ὁ Ματθαῖος, Λουκᾶς, Μάρκος
καὶ Ἰωάννης λόγ. σύνηθ. 2) Ὁ ἀναγινώσκων ἐπ' ἐκ-
κλησίας τὸ εὐαγγέλιον διάκονος Καππ. (Ἀνακ.) : Ἄσμ.

Καὶ Πλουμιστὴ τὸ φόρενεν τὸ πλουμιστὸ τὸ ἱμάτι,
ἐδειότανε, λυγότανε 'ς οἵας ἐκκλησίας τὴν θύρα,
εἶδαν το παπᾶδ' ἔσταξαν, διακόνια σκανταλίσταν,
ἂν τὸ μικρὸ βαγγελιστὴς ἔρριπεν τὸ βαγγέλιο
(ἂν τὸ μικρὸ=ὁ πλέον μικρός).

Βαγγελίστρα ἡ, Εὐαγγελίστρα Κρήτ. κ.ά. Εὐαγ-
γελίστρα λόγ. σύνηθ. Βαγγελίστρα κοιν. Βαγγελίστρα πολ-
λαχ. Βαγγιλίστρα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγιλίστρα πολ-
λαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελίστρα Πόντ. (Τραπ.) Ἀβαγ-
γελίστρα Νίσυρ. Βγαγγελίστρα Λυκ. (Διβύσσ.) Βαν-
τζιλίστρα πολλαχ. Βατζελίστρα Μύκ. κ.ά. Βγαντζιλίστρα
Μεγίστ. Βγατζιλίστρα Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελίστρα=ἡ κηρύττουσα
τὸ εὐαγγέλιον.

1) Ἡ Παναγία ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου εὐαγγελισθεῖσα τὴν
γέννησιν τοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Νὰ βοη-
θήσῃ ἡ Βαγγελίστρα! (εὐχή). Ἡ Βαγγελίστρα νὰ βάλῃ τὸ
χέρι της! (εὐχή). Μὰ τὴ Βαγγελίστρα! (ὄρκος) σύνηθ. || Φρ.
Βαγγελίστρα μου! (ἀναφωνήσις δηλοῦσα θαυμασμόν) πολ-
λαχ. || Ἄσμ.

Ἐ Βγαντζιλίστρα Τηγιατσὰ ποῦ τὴν τιμοῦν τὸν Μάρτι
νὰ γλέπη τ' ἀερφάτσι μου ὅσον νὰ πάη νὰ ῥτη

Μεγίστ. 2) Ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου
τῆς εὐαγγελισθείσης τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ σύνηθ. :
|| Φρ. Εἶναι γιὰ τὴ Βαγγελίστρα (εἶναι βεβλαμμένος τὰς φρέ-
νας, πρέπει δηλ. νὰ μεταβῇ πρὸς θεραπείαν εἰς τὸν ἐν
Τήνφ ναὸν τῆς Βαγγελίστρας) σύνηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
πολλαχ. Ὡς κύριον ὄνομα Σύμ.

* **Βαγγελιώτης** ὁ, Βαγγιλιώτ'ς Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βαγγέλιο καὶ τῆς καταλ. -ιώτης.

Ὁ μὲν Μάρτιος (διὰ τὴν κατὰ τοῦτον ἀγομένην ἐορ-
τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ).

Βαγδάτι τό, Αἴγιν. Βάρν. Μπαγδάτ' Θράκ. (Ση-
λυβρ.) κ.ά.

Τὸ γεωγραφικὸν ὄν. Βαγδάτι.

Ἡ λέξις ἀπαντᾷ εἰς παροιμιώδεις φράσεις καὶ ἄσματα
ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. φρ. Ρωτῶντας κἀνεῖς πηγαίνει 'ς τὸ Βαγ-
δάτι Βάρν. Ρωτῶντας ρωτῶντας πάνε 'ς τὸ Μπαγδάτ' Ση-
λυβρ. || Ἄσμ.

Ἀχ' τὸν τσαιρὸ τοῦ Βαγδατιοῦ ποῦ πῆραν τὸ Βαγδάτι

πῆραν διακόσιες λυγερές, τριακόσιες παντρεμένες

Αἴγιν.

βαγξά ἡ, Αἴγιν. Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρ-
εκκλ. Σκοπ.) Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λεπεν.) Ρόδ. Σέριφ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ.ά.
βαξά Νάξ. (Ἐγκαρ.) κ.ά. βάγξα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βι-
θυν. Εὐβ. Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Βιζ. Κομοτ.) Ἰμβρ.
Κεφαλλ. Κυδων. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Προπ.
(Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. γάγξα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βάγξο καὶ τῆς καταλ. -ξά.

Ἀναλόγως τῶν δένδρων ἢ θάμνων τῶν ὁποίων κλῶνοι
διανέμονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους τὴν Κυριακὴν τῶν
Βαΐων ὀνομάσθησαν κατὰ τόπους ὡς ἄνω τὰ ἐξῆς φυτὰ

1) Ὁ φοῖνιξ Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ.
(Ἐγκαρ.) Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. κ.ά. Συνών. βαγξω-

νιὰ 1. β) Κλάδος φοίνικος ἐξ ἐκείνων ποῦ διανέμονται
εἰς τὴν ἐκκλησίαν Κυδων. κ.ά. γ) Κλάδος φοίνικος τε-

χνηέντως περιπλεγμένος καὶ κοσμημένος μὲ πολύχρωμα
ἄνθη ὁ ὁποῖος προσφέρεται εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν Κυ-

ριακὴν τῶν Βαΐων Μεγίστ. 2) Ἡ δάφνη Αἴγιν. Εὐβ.
Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Λέσβ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κα-

λάβρυτ. Λακων. Λεπεν. Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν.) κ.ά. β) Κλάδος δάφνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

κ.ά. γ) Ὁ ἀφρός τοῦ οἴνου ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐκ τῆς
κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ γλεύκους ἀναβράσεως (διότι

τοποθετοῦν εἰς τὸ στόμιον τοῦ βαρελλίου κλάδους δάφνης
ἢ ἄλλου φυτοῦ) Κρήτ. 3) Ἡ ἰτέα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) κ.ά. Συνών. βαγξωνιὰ 2.

4) Ἡ μυρσίνη Ἰμβρ. Βιθυν. Προπ. (Κύζ.) 5) Ὁ
κισσὸς Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. 6) Τὸ δενδρολίβανον Κεφαλλ.

7) Ἡ λεβάντα Αἴγιν. Συνών. *βαγξανός. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγξά Ἀττικ. Κεφαλλ. Λέρ. Νάξ.

(Γλυναδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βαγξὲς Κυκλ. Βάγξα Πε-
λοπν. (Μεσσ.) Θράκ. (Σουφλ.) Βάγξα Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Βάγξες Στερελλ. (Βοιωτ.) Ὡς κύριον ὄν. Βαγξά Θεσσ.

